

"vergankelijk, maar niet verloren"

Het kerkje stond al jaren leeg. De wind blies door de scheuren in de muren. Eigenlijk was het nog maar een bouwval. Héél soms, als de wind uit een bepaalde hoek kwam en over de scheefgezakte grafstenen blies, was het of je een verre echo hoorde van de oude psalmen die hier eens gezongen waren. Van binnen zag het kerkje er haast nog havelozer uit dan van buiten. Hier en daar stond nog een verveloze bank, er zaten gaten in de vloer, spinrag deinde op de windvlagen heen en weer. Alle gelovigen waren lang geleden vertrokken naar een kerk met centrale verwarming en modern comfort.

Het kerkje was blijven staan, min of meer vanwege de graven, waarvan de meeste erg oud waren, de namen nauwelijks nog leesbaar, de letters bemost en vervaagd. Maar er was een gevoel van vrede en een aanduiding van eeuwigheid in het spelen van de wind met de muren en de grafstenen en in de psalmflarden die uit de graven van de gestorvenen leken op te stijgen naar de hemel naar God, die hen en hun oude kerkje niet vergeten was.

© januari 2008, Alida, BasicPublishing.nl